

မောင်ရင့်မာ (ကျောင်းကုန်း)

ပျားရည်လိမ်းသော
သစ်ရွက်တစ်ရွက်နှင့်

ရ သ စ ခ တ ဖ် : မျ ှ :

ပျားရည်လိမ်းသော သစ်ရွက်တစ်ရွက်၌ အက်ဆေးဆရာနှင့် မနက်စာစားခြင်း

မောင်ရင့်မာ (ကျောင်းကုန်း) သည် ... ကဗျာဆရာ၊ ဝတ္ထုဆရာ၊ အက်ဆေးဆရာ ... အကုန်ဖြစ်သော စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်တော်နှင့် ဘဝတူ နှစ်လောက စာရေးဆရာလည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ဆရာဝန် စာရေးဆရာ၊ သူက ခုံမင်း စာရေးဆရာ၊ ဥတ္တရလမင်း ဦးသန်းဆွေတို့ နှင့် အတူ ကျွန်တော်နေသော ချောက်မြို့က လေးကို လာလည်ရင်း ကိုရင့်မာနှင့် ကျွန်တော် ညီရင်းအစ်ကိုလို ရင်းနှီးသွားကြသည်။ ထဲထဲနက်နက် ပေါင်းကြည့်သောအခါ ကိုရင့်မာသည် ခုံမင်းတစ်ယောက်လို ကြောက်စရာမကောင်းဘဲ၊ စာရေးဆရာတစ်ယောက်လို ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရာ ကောင်းသူဖြစ်ကြောင်း သိလာရသည်။ သူ့နှလုံးသားက သူ့စာများ လို နူးညံ့ပျော့ပျောင်းလာသည်။ ချစ်လွယ်၊ ခင်လွယ်၊ စာနာသနားလွယ်၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲလွယ်၊ မမေ့မပျောက်လွယ်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ ကောင်းမှုကို မြတ်နိုးပြီး မကောင်းမှုကို စက်ဆုပ်သည်။ တရားမျှတမှုကို ချစ်ခင်ပြီး မတရားမှုကို မုန်းတီးသည်။ အလွန် လူသားဆန်လွန်းလှသည်။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်၏ ‘သမိုင်းမဲ့ကောင်းကင်’ ဝတ္ထုတိုစုအတွက် သူ့ဆီမှာ အမှာ စာ တောင်းသောအခါ အတန်စဉ်းစားပြီးမှ သူက ရေးပေးသည်။ လိုအပ်သောအချိန်တွင် သူ့အက်ဆေးစာအုပ်အတွက် အမှာ စာ ပြန်ရေးပေးရမည်ဟု လည်း တောင်းဆိုသည်။ ကျွန်တော်က ပြီး

စလွယ်ပင် “ဟာ ... ရေးပေးရမှာ ပေါ့” ဟု ပြောခဲ့သည်။ ။ အကြောင်းမှ စာပေနယ်ပယ်တွင် အခိုင်အမာ တည်ဆောက်ပြီးဖြစ်သော မောင်ရင့်မာ (ကျောင်းကုန်း) လို စာရေးဆရာမျိုးက ချို့မိုင်းမိုင် အဆင့်သာရှိသော ကျွန်တော့်ကို တကယ်အမှာ စာ မတောင်းတန်ရာဟု တွက်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် ပေးခဲ့သောကတိကို ကျွန်တော် မေ့နေသောအချိန်တွင် မှ သူက ‘ပျားရည်လိမ်းသော သစ်ရွက်တစ်ရွက်’ အတွက် အမှာ စာ ရေးပေးဖို့ ပြောလာပါသည်။ ။ “လိုလို့ လား ကိုရင့်မာရယ် ... ရွှေဖလား ငွေနားကွပ်သလို ဖြစ်နေပါဦးမယ်” ဟု ပြောသောအခါ သူ့ရုံးမှာ သူလုပ်နေကျဖြစ်ပုံရသော ခပ်တည်တည် မျက်နှာပေးဖြင့် “ဘာလဲ ... ရေးမပေးချင်လို့ လား” ဟု မေးပါသည်။ ။ ဇက်ကလေး ပုသွားပြီး ကျွန်တော်က “မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ ... စာရေးသူနဲ့ စာဖတ်သူကြား စိန်ကောင်းကျောက်ကောင်း ရောင်းတဲ့ နေရာ ဆေးရိုးသည် က ကန့်လန့်ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ ပါ” ဟု ပြန်ပြောရသည်။ ။ “ရေးမှာ သာ ရေးစမ်းပါဗျာ ...” ဟု သူက တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ချလိုက်သည်။ ။ သို့နှင့် ကျွန်တော် ဤအမှာ စာကို ရေးရလေသည်။ ။

ဆောင်းပါးနှင့် အက်ဆေး၊ အက်ဆေးနှင့် ဝတ္ထုများ အကြား ခြားထားသောစည်းမှာ ပါးလျှပြီး မျှော့ကြိုးတစ်ခုပမာ ဟိုဘက်သည် ဘက်တိုးဝင်နိုင်သည်။ ။ ဘောလုံးဝါသနာအိုးဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲတွင် ဆောင်းပါးမှာ ပင်နယ်(လ)တီ ကန်ရသည် နှင့် တူသည်။ ။ ဂိုးထဲကို ဒါရိုက် ကစံခွင့်ရှိသည်။ ။ အက်ဆေးမှာ မူ ဖရီးကစံကန်ရသည် နှင့် တူပြီး ကိုယ့်ရှေ့က တန်းစီရပ်နေသော လူတံတိုင်းကို ကျော်ပြီး ဂိုးသွင်းရသည်။ ။ ဝတ္ထုကမူ ကမ္ဘာ့ဘောလုံးအကျော် စီရော်နယ်ဒိုတို့လို ကွေ့ကာ ဝိုက်ကာဖြင့် သူများ နောက်တန်းကို ထိုးဖောက်ပြီး ဂိုးသွင်းရသလိုမျိုးဖြစ်သည်။ ။

ဘယ်လိုကန်ရ ကန်ရ အဓိကမှာ ဂိုးဝင်ဖို့ (ဝါ) ကိုယ်ပေးချင်သော သတင်းစကား (Message) ကို စာဖတ်သူတွေ ရဖို့ ဖြစ်သည်။ ။ ဂိုးဝင်လျှင် လှ၍ ဂိုးမဝင်လျှင် မလှ။ ဤ မောင်ရင့်မာ (ကျောင်းကုန်း) မှာ ကမ္ဘာကျော် ဘောလုံးသမား ဒေးဗစ်ဘက်ခန်းလို ဖရီးကစ် အကန်ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ။ လှလှပပ ဂိုးဝင်အောင် သွင်းနိုင်သူဖြစ်ပြီး စာဖတ်သူတို့ ၏ လက်ခုပ်ဩဘာသံများကို သဲ့ယူနိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် ကိုရင့်မာ၏ အက်ဆေးများကို မက်မောစွာ ဖတ်ရှုနှစ်ခြိုက်ခဲ့ပါသည်။ ။ ထူးခြားချက်တစ်ရပ်မှာ သူ၏ “မောင်ငယ်ငယ်က ခရေဦး”၊ “ဝန်ချတောင်”၊ “ပို၍ မြင့်သော တောင်တန်းများ ” အက်ဆေး စာအုပ်များ သည် ဘယ်အချိန် ကောက်ဖတ်ဖတ် ရိုးမသွားဘဲ ဖတ်ကောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။ မယုံနိုင်စရာပင် သူ့အက်ဆေးများ ၏ ဇာတ်ကောင်များ နှင့် ကျွန်တော် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာခဲ့သည်။ ။ ခရေပင်အောက်က ပိတောက်ချစ်သူ သီချင်းလေးကို ကြားရတိုင်း ပါးဖောင်းဖောင်း၊ မျက်တောင်ကော့ကော့၊ မျက်လုံးတောက်တောက်နှင့် ပန်းသွေးရောင် သန်းနေသော သူ၏ မောင်ငယ်ငယ်က ခရေဦး စမ်းနွေလေးကို သတိရနေသည်။ ။ စကားလွယ်လွယ် ပြောတတ်သူများကို တွေ့ရတိုင်း “ပြောပြတာလေ” ကို ရေလဲသုံးတတ်သော သံလွင်မြစ်ကမ်းတစ်နေရာမှ မာမီစောကို တွေးယောင်မိပြန်သည်။ ။ နွေရက်များ စွာ၌ တစာစာ ချိုအေးသည့် ဥဩငှက်ကလေး၏ တွန်သံကို ကြားရတိုင်း ပရဟိတစိတ်ဓာတ် ကိန်းအောင်းနေသော မီးရထားလုပ်သားကြီး ဂျမဒါ ကိုစိန်ဝင်းက စိတ်ထဲကို ဝိုးတဝါး ဝင်ရောက်လာသည်။ ။

လရောင်ဖွေးဖွေးသာသော ညများ တွင် သူ့ကျင်လည်ရာ ဝန်းကျင်ကို တတ်နိုင်သမျှ စိမ်းလန်းအောင် ပြုလုပ်ခဲ့ပါလျက် ကမ္ဘာမြေပေါ်မှ သူ ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်စာမျှ လရောင်ကို

ရမသွားရှာသော ဦးနေလင်းဆိုသည့် စာရေးဆရာအိုကြီးကို သနားမိသည် ။ ဖိစီးမှုတွေကြားမှာ နေရသောဘဝကို အလိုမကျဖြစ်ရလေတိုင်း ကြုံလာသမျှ လောကဓံကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် ပျော်ပျော်ကြီး ဖြတ်ကျော်တတ်သော ကိုတက်တူ၏ နှစ်လိုဖွယ်စကားများကို ကြားယောင်မိသည် ။ ဟီရိုဩတ္တပ္ပတရား ကင်းမဲ့စွာ မကောင်းမှုမှာ မြိန်ယှက်နေပါလျက် အရာဝင်နေကြသော လူများကို တွေ့ရတိုင်း ကိုရင့်မာ၏ မဟာပညာကျော်ကို ကျွန်တော်လည်း တမ်းတနေမိသည် ။ ကိုရင့်မာသည် အက်ဆေးကို ရသမြောက်စွာ စွဲမက်အောင် ရေးဖွဲ့နိုင်စွမ်းရှိသူဖြစ်သည် ။ သူ့အက်ဆေးများက ပေါ့ပေါ့တန်တန်မဟုတ်၊ ဘဝစောင်းကြိုးကို နှလုံးသားနှင့် အပွန်းအပဲ့ခံ တီးခတ်ရာက နိုးထလာသော ဂီတသံများ ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ပင် သူ၏ ဂီတမှာ ရုန်းမထွက်သာအောင် ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်ခြင်းဖြစ်သည် ။

တစ်ခါသော် ကျွန်တော့်ဇနီးက ကိုရင့်မာ၏ ရွှေအမြုတေ အက်ဆေးဆုရ “ဝန်ချတောင်” ကို ဖတ်ပြီး “ပြည်ကိုသွားပြီး ဝန်ချတောင်ဘုရား ဖူးရအောင်” ဟု ပူဆာပါသည် ။ “မင်းက ဘယ်လိုအပြစ်တွေ ကျူးလွန်ထားလို့ ဝန်ချတောင်ဘုရား ဖူးချင်တာလဲ” ဟု မေးသောအခါ သူမက ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါဖြင့် “ဘာအပြစ်မှ မကျူးလွန်ရပေါင်ရှင် ... ရှင်လူကိုရင့်မာ စာရေးကောင်းလို့ သွားဖူးချင်တာပါ။ နောက် သူက ပြည်၌ ကျွန်တော်နေခဲ့ရသည့် သုံးနှစ်ကျော် ကာလအတွင်း သည် နေရာသို့ ကြိမ်ဖန်များစွာ ရောက်ခဲ့သည် လို့ ရေးထားသေးတယ်ရှင်” ဟု ပြန်ပြောပါသည် ။ ကျွန်တော်က “ကိုရင့်မာ ဝန်ချတောင်ကို ခဏခဏ သွားတာ ဆန်းသလားကွာ ... လိုလို့ သွားတာနေမှာ ပေါ့” ဟု ပြန်ပြောရာ မိန်းမ၏ မျက်နှာမှာ ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်သွားပါသည် ။ အက်ဆေးဆရာမောင်ရင့်မာ (ကျောင်းကုန်း) ကား ကျွန်တော်တို့ မဖူးဘူးသောဘုရားကို

ဖူးချင်အောင် ရေးနိုင်သလို၊ သူတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသော သမိုင်းပညာရှင် ဒေါက်တာသန်းထွန်းကို လွမ်းလောက်အောင် ရေးနိုင်သူဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော် အမှာ စာ ရေးရမည့် “ပျားရည်လိမ်းသော သစ်ရွက်တစ်ရွက်” အက်ဆေးများကို ဖတ်ကြည့်ပြီးသောအခါ ရင်ထဲကို ဒိုင်းခနဲ ဝင်ဆောင့်လာသည့် အက်ဆေးခေါင်းစဉ်များကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ ။

“နွားရိုင်းသွင်းချိန်”

“ဘူတာရုံ”

“ပျားရည်လိမ်းသော သစ်ရွက်တစ်ရွက်”

“ရင်တစ်ခုန့်စာ ရှုမျှော်ခင်း”

“လွင်ပြင်နှစ်ထပ်”

“ဟဲလို ... ဂရေဟမ်ဘဲလ် ... လူကြီးမင်း၏ နားရွက်တစ်ဖက်ငှားပါ”

“အိမ်”

“မန္တလေးကို ပျံသန်းခြင်း”

“ရေအိုးစင်ကလေးတွေ”

“ဤနေရာတွင် ဒေါက်တာသန်းထွန်း လဲလျောင်းနေသည် ”

တစ်ဖန် စာဖတ်သူ ဆက်တွေးဖို့ အတွက် ချန်ထားခဲ့သော သူ့အက်ဆေး၏ အနားကွပ်များကို သတိပြုမိပြန်သည်။ ။

“ကိုယ်တိုင် မှားယွင်းညံ့ဖျင်းနေပါလျက် ကိုယ်မှားယွင်းညံ့ဖျင်းနေသည် ကို မသိနိုင်သော အဖြစ်သည် သာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံး” (ပိတောက်ကိုရှိုက်နမ်း၍ ဘဝကို ဖြတ်သန်းခြင်း)

“နွားရိုင်းသွင်းချိန်မှာ ညီအစ်ကို မသိတသိ ဖြစ်တတ်သည် ”
(နွားရိုင်းသွင်းချိန်)

“ဉာဏ်နည်းသူတို့ အတွက် ပိသုဏသည် ချို့မြိန်တတ်သည် ” (ကြေး
ဝါသော၊ လေဝင်လေထွက်နှင့် ငြိမ်သက်ခြင်းအသံများ)

“ကျွန်တော့်ကို လူအဖြစ်ကိုရရှိခြင်းကကော ဘူတာရုံမှာ ရထားတွေ
ယာယီဆိုက်ရပ်ထားသလို ... ” (ဘူတာရုံ)

“ဘဝမှာ ဘယ်အရာကို မက်မောတွယ်တာရမည်လဲ ... ဥစ္စပစ္စည်း
ကိုလော၊ ကျော်စောထင်ရှားမှုကိုလော၊ ရာထူးဂုဏ်သိန်ကိုလော၊ သဗ္ဗေ
သင်္ခါရာ အနိစ္စာဆိုသော တရားကို ကျွန်တော်တို့ တစ်နေ့လျှင် တစ်ကြိမ်
မျှကိုပဲ နှလုံးသွင်းနိုင်ကြပါသလော” (ပျားရည်လိမ်းသော သစ်ရွက်တစ်
ရွက်)

“ကိုယ်မှာ ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်မှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် ထိခိုက်မိတဲ့ အခါ နာကျင်ခံ
စားလိုက်ရတာ စိတ်ပဲ ... စိတ်က အဓိကပဲ ... စိတ်ကို နိုင်နင်းရင် စိတ်
ကို ပဲ့ပြင်ထိန်းကျောင်းနိုင်ရင် မနာကျင်တော့ဘူး” (လွင်ပြင်နှစ်ထပ်)

“ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးဖွယ်ရာလည်း ကောင်း၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်
ရာလည်း ကောင်း၊ ခံစားမျှဝေဖို့ ရာ အဖော်မဲ့သော ဘဝကား တကယ်ပဲ
လွမ်းစရာကောင်းပါလိမ့်မည်။ ထိုထက်ပို၍ လွမ်းဖွယ်ရာကား ငြင်းခုံဖို့
ရာ အဖော်မဲ့သော ဘဝ ...” (ပန်းရောင်နှင်း)

“ကဲ ... ကျွန်တော် မပြောဘူးလား ... ကိုယ်က
လမ်းမှန်နေတာပဲဆိုပြီး စိတ်ချလက်ချ မလုပ် လိုက်လေနဲ့ ဆိုတာလေ
...” (ဧရာမ)

“လူသားတွေရဲ့ ဖြစ်တည်မှု (အမြစ်တွေ) ကို နားလည်ဖို့၊ စာနဖို့၊ သ

င်ကြားဖို့ အတောင်ပံတွေက လမ်းဖွင့်ပေးတယ်” (မန္တလေးကို ပျံသန်းခြင်း)

“စစ် ဆိုသည် မှာ မုဆိုးမတပ်ကြီးတစ်တပ်နှင့် ခြေပြတ်လက်ပြတ် ဒုက္ခိတ တပ်ကြီးတစ်တပ်ကို ချန်ထားရစ်တတ်သလို၊ သဘာဝဘေးအန္တရာယ် ဆိုသည် ကလည်း ဒုက္ခသည် တပ်ကြီးတစ်တပ်ကို ချန်ထားရစ်တတ်စမြဲ” (ရေအိုးစင်ကလေးတွေ)

“မှန်လုံအိမ်နှင့် နေသောသူသည် သူတစ်ပါး၏ အိမ်ကို ခဲနှင့် မပေါက်သင့်” (လူတစ်ယောက်နှင့် မှန်လုံအိမ်)

“ရွေးချယ်ရမည်ဆိုပါက ဘယ်အရာကို ရွေးချယ်ရမည်ဆိုတာ မသိနားမလည်လောက်သည် အထိ လူဖျင်းလူညံများ မဟုတ်” (လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် ဇာတ်ကောင်များ)

“ကမ္ဘာလောကသည် ဆရာအား ပေးအပ်လိုက်ခြင်းမရှိ၊ ဆရာထံမှ ရရှိခဲ့ခြင်းသာ ရှိသည် ” (ဤနေရာတွင် ဒေါက်တာသန်းထွန်းလဲလျောင်းနေသည်)

ကိုရင်မာ၏ အက်ဆေးများကို ဖတ်နေရင်းက ဝတ္ထုသမားဖြစ်သော ကျွန်တော်က အက်ဆေးနှင့် ဝတ္ထုတို့ ၏ အရသာများကို နှိုင်းယှဉ်နေမိပြန်သည် ။ အက်ဆေးက သတင်းအချက်အလက် (Message) သို့မဟုတ် ဘဝဒဿန (Philosophy of life) ကို တိုတိုနှင့် ထိထိမိမိ ပေးရသော အတတ်ပညာ (ဝါ) အနုပညာဖြစ်သည် ။ ဝတ္ထုမှာ မူ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကောင်၊ စရိုက်လက္ခဏာ၊ စကားပြော၊ အချိန်၊ နေရာ၊ ဘဝဒဿန စသည် ဖြင့် အဝိုက်အဝန်းများ လှစွာ၏။ အဆာကျယ်လှ၏။ အက်ဆေးက တစ်မယ်ကောင်း အာသာပြေစားရသည့် မနက်စာနှင့် တူပြီး၊ ဝတ္ထုက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာနှင့် အဝစားရသော ထမင်းကြီး (နေ့လယ်စာ၊ ည

စာ) နှင့် တူပေသည်။ မနက်စာက ထမင်းဆီဆမ်း၊ ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ မုန့်ဟင်းခါး၊ ခေါက်ဆွဲ၊ နန်းကြီးသုပ်၊ ပဲပလာတာ ... စသည် ... တစ်မယ်ကောင်းဆိုရပြီ။ ထမင်းကြီးကမူ ကြက်သားဆီပြန်၊ ဘူးသီးဟင်းခါး၊ ပုန်းရည်ကြီးသုပ်၊ ငါးပိချက်၊ သခွားသီးအတို့ စသည် ဖြင့် အမယ်စုံမှ စားကောင်းသည်။

ဆရာ မောင်ရင့်မာ (ကျောင်းကုန်း) ၏ အက်ဆေးများကို ဖတ်ရသည်မှာ မနက်စာ ကောင်းကောင်း စားရသလို အရသာရှိလှသည်။ သူ့အက်ဆေး၏ အနားကွပ်များမှာ စာဖတ်သူကို အတွေးခိုင်းထားတာ များသည်။ ထိုသို့တွေးရသည်ကို ကမုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲစားပြီး ကော်ဖီပူပူလေး တစ်ခွက်သောက်ရသလို စည်းစိမ်ကောင်းလှသည်။

ကဲ ... ကျွန်တော်တို့ အက်ဆေးဆရာ ခေါ်ဆောင်ရာ ပူတာအို၊ မန္တလေးတို့ ကို ခရီးနှင်ရင်း သူကျွေးသည့် မနက်စာများကို စားကြည့်ရအောင်လား။

နတ်မှူး

“ကျွန်တော်သည်
ကိုယ်စောင့်နတ်က စစ်ဆေး
စီရင်သော တရားခွင်ရှေ့မှောက်
ရောက်သည့် နှယ်
ပိတောက်က မေးသမျှကို
မထိန်မချန်စတမ်း၊
မကွယ်မဝှက်စတမ်း
ကုန်စင်အောင် ဖြေကြားရပါသည်။ ။
ဝန်ခံထိုက်သည် ကို ဝန်ခံရပါသည်။ ။
ဖြောင့်ဆိုထိုက်သည် ကို
ဖြောင့်ဆိုရပါသည်။ ။”

ပိတောက်ကို ရှိုက်နမ်း၍ ဘဝကို ဖြတ်သန်းခြင်း

လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ကျော်လောက်က နယ်မြို့လေးတစ်မြို့မှ နေ၍ သ
ည် ရပ်ကွက်ထဲသို့ ပြောင်းလာခဲ့ရသည့် အတွက် အတော်လေး နေမထိ
ထိုင်မသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ နယ်မြို့ကလေးမှာ မရှိတာတွေအားလုံးနီးပါး

သည်မှာ ရှိသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ အဖို့ နယ်မြို့ကလေးနှင့် မတူညီတာတွေအားလုံးနှင့် နေသားမကျနိုင်ခဲ့။

လူနေထူထပ်သည်။ လမ်းပေါ်မှာ တိုးဝှေ့သွားလာနေရသည်။ တိုက်ခန်းတွေ ကျပ်ညပ်နေသည်။ တိုက်အမြင့်ကြီးပေါ်က အခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ပူအိုက်စွာနေရသည်။ ကြည့်လေ မြင်လေရာမှာ ခေါင်မိုးပေါ်က ဒယ်အိုးများ၊ မိုးထိ၍ ဖားဥစွဲနေသော ညိုညစ်ညစ် အုတ်နံရံများကိုသာပဲ တွေ့နေရသည်။ မြစ်တွေ ချောင်းတွေထဲ ပျော်ရွှင်စွာ ကူးခပ်လူးလာနေသော ငါးတစ်ကောင်ကို ရုတ်တရက် ကုန်းပေါ်ပစ်တင်လိုက်သလို ဖျပ်ဖျပ်လူးနေသည်။

“နေရတာ စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ ဖေကြီးရာ”

အိမ်သားတွေထဲမှ အငယ်ဆုံးဖြစ်သော သမီးက ညည်းညည်းညူညူ ပြောသည်။ ကျွန်တော်က နှစ်သိမ့်ဖို့ စကားရှာရသည်။ မြို့ကြီးတော့ ဒီလိုပဲပေါ့ သမီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ရှေ့ဘက်ကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး ဆိုတော့ သမီးက လှမ်းကြည့်သည်။

“ဘာရှိလို့ လဲ တိုက်ခေါင်မိုးတွေပဲ၊ ဪ ... ပိတောက်ပင်ကြီးကို ပြောတာလား ... ဘာလဲ ဖေကြီးက ပိတောက်ပင်ကြီး တွေ့တာနဲ့ ပဲ ပျော်သွားရောလား”

ကျွန်တော်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ကျွန်တော်နေသော ငါးလွှာတိုက်ခန်းမှ ကြည့်လျှင် ပိတောက်ပင်သည် အခန်းနှင့် တစ်တန်းတည်းဖြစ်နေသည်။ နေအပူဒဏ်ကြောင့် ပိတောက်ရွက်တို့ ညှိုးကျကာ ဝါကျင်သော အရွက်တချို့ကို မြင်ရသည်။ ပြီးတော့ စိမ်းမြရွက်တွေကို ဖုန်တွေလိမ်းကပ်နေသည်။ ဆောင်းယွန်းစ၊ နွေဦးဝင်စ။

ဆောင်းနတ်မယ်၏ ပင့်သက်တငွေ့မျှဖြစ်သော နှင်းပွင့်မှုန်မှုန်တို့ ကို ရှိုက်နမ်းလို့ မှ မဝသေးခင် ဆောင်းက သူ၏ နှင်းဇာပဝါဖြူကို သိမ်းငင် သွားခဲ့သည် ။ နွေဦးကို တိုးဖွဲ့ညင်သာ ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ဆရာဒဂုန် တာရာက နွေဦးအဝင်ကို သည် လိုဖွဲ့ခဲ့သည် ။

“... ရွှေဥဩသည် မြောက်ဘက် စိမ်းညိုသော မြိုင်ဦးမှ ငြိမ်ရွန်းစွာ တေးသီ လိုက်လေပြီ” တဲ့ ။

“မြို့ကြီးခေါင်ခေါင်က လမ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ပိတောက်ပင်ကြီးရှိနေ တာ ဘယ်လောက် ကျက်သရေရှိသလဲ သမီးရယ်...”

သမီးက ဘာဆိုလို့ လဲဟူသော မျက်လုံးမျိုးဖြင့် ကြည့်သည် ။ မှန်ပါ သည် ။ ပိတောက်သည် လူတချို့အတွက် အနက်အဓိပ္ပာယ်ရှိနိုင်သည် ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်အဖို့ ရာ ကောင်းစွာ အနက်အဓိပ္ပာယ် ရှိနိုင်ပါ ချေသည် ။

*

လူတိုင်း လူတိုင်းတို့ မှာ ကိုယ့်ဘဝအတွက် ရွေးချယ်နိုင်သော အခွင့် အလမ်း ရှိကြပါလျက်နှင့် ကျွန်တော်က သူတို့ ၏ ဘုရားသခင်ကို အရေး ကြီးလွန်းလှပါသည် ဟု မည်သို့ ယူဆနိုင်ပါမည်နည်း။

အဲလ်ဘတ်ကမူးက သူ၏ “အပြင်လူ” ဝတ္ထုတစ်နေရာတွင် ထိုသို့ရေး ဖွဲ့ထားခဲ့သည် ။

“ရွေးချယ်ခွင့်” နှင့် စပ်လျဉ်း၍ “ဖြစ်တည်မှု ပဓာနဝါဒီ” တို့ က တော်တော်အလေးထား၍ ပြောခဲ့သည် ကို သတိပြုမိပါသည် ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ သည် ဘဝမှာ ရွေးချယ်ခွင့် မရခဲ့သောအရာ “များ စွာ” ကျ န်ရှိနေဆဲပင် ဖြစ်သည် ။

ဥပမာ- မွေးဖွားခြင်းကို ကျွန်တော်တို့ ရွေးချယ်ခွင့်မရခဲ့ချေ။

အဘယ်မိခင်၏ ဝမ်းကြောတိုက်တွင် ခိုဝင်မည်ဟု ကျွန်တော်တို့ ရွေးချယ်ခွင့်မရခဲ့ချေ။ ဇာတိကို ရွေးချယ်ခွင့်မရခဲ့ချေ။ ထို့အတူ တိုင်းနိုင်ငံကိုလည်းကောင်း၊ ရာဇ၊ ပုတိ၊ အဓိပတိ စသည် တို့ ကိုလည်းကောင်း၊ နေရက် နေရာ အချိန်အခါ စသည် တို့ ကို မွေးဖွားခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရွေးချယ်ခွင့် မရခဲ့ချေ။

ထူးဆန်းသည် မှာ အဘယ်အမျိုးကောင်းသား တစ်ဦးတလေကမှ သူ၏ ဇာတိပုညကို မငြိုငြင်ခဲ့ကြခြင်းဘဲ ဖြစ်လေသည် ။ မရွေးဘဲနှင့် ရခဲ့သော အရာတို့ အနက် ကျွန်တော့်အဖို့ ရာမူ ပိတောက်နှင့် အတူ မွေးဖွားခွင့်ရခဲ့သည် ကို မငြိုငြင်ဆုံး ကျေနပ်ကြည်ဖြူ ဖြစ်ရမဆုံး ရှိခဲ့ပါလေသည် ။

“နွေဗိုဗိုမိတ်ပေပဲ
တန်ခူးပင်ပျိုရိပ်မှာ
ပိတောက်ပြကွဒိန်ချိတ်ဆွဲ
သူပဲ ... သူပါပဲ
နွေထဲ ... ရဲရဲတိုးဝင်”

လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်က သည် ကဗျာလေးကို ရင်ခုန်ပွင့်မဂ္ဂဇင်းမှာ ကျွန်တော် ရေးခဲ့သည် ။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ လွမ်းဖွယ်သော နွေ၏ ဗိုဗိုမိတ်ပုံမှာ ဥဩတွန်ကျူးသံ မဟုတ်ချေ။ လက်ပံပွင့်ခြောက် မဟုတ်ချေ။ ပေါက်ပွင့်ရဲရဲ မဟုတ်ချေ။ တန်ခူးနှင့် ပိတောက်သာပဲ ဖြစ်ပါသည် ။ ပိတောက်သည် ကျွန်တော်၏ အိမ်ဦးနံရံတွင် နှစ်စဉ် နှစ်စ

ဤ အသစ်လဲပစ်လိုက်သော ပြက္ခဒိန်တစ်ချပ် ဖြစ်သည်။ ။ ဤမြေကမ္ဘာတွင်
ပိတောက်သည် ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်ခဲ့ခြင်းနှင့်
ပြောင်းလဲသစ်ဝေလာခြင်း၏ လှပခမ်းနားသော နိမိတ်ပုံတစ်ခုဖြစ်သည်
။

“ပြက္ခဒိန် စက်အိမ်ဒေါင်းကိုလှ၊ အောက်မေ့တယ်လေး” ဟု ဆိုခဲ့သလို၊
ပိတောက်သည် ကျွန်တော့်အား ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်ခဲ့ခြင်းများ
ဆီမှာ အောက်မေ့ဖွယ် အလွမ်းများကို ပေးခဲ့သည်။ ။ အောက်မေ့ဖွယ်
မေးခွန်းများကိုလည်း မေးခဲ့သည်။ ။ ပိတောက်ဝါကို ချစ်ခြင်းအားဖြင့်
ကျွန်တော်သည် သူမေးသော မေးခွန်းများကို ဖြေဆိုခဲ့သည်။ ။

တန်ခူးရောက်၍ ပိတောက်ဝါကို မြင်သည် နှင့် “ဪ ... တစ်နှစ်
လည်ခဲ့ပြန်ပြီကော” ဟု အမှတ်ပြုရမြဲဖြစ်သည်။ ။ တစ်နှစ်တစ်ခါ ရောက်
လာစမြဲဖြစ်သော ပိတောက်ဝါဝါက ကျွန်တော့်အား တစ်နှစ်အတွင်း ဖြစ်
ခြင်းပျက်ခြင်းများကို မေးတတ်သည်။ ။ တိုးခြင်း ဆုတ်ခြင်း၊ ရှုံးခြင်း နိုင်
ခြင်း၊ ဆိုးခြင်း ကောင်းခြင်း၊ တော်ခြင်း ညံ့ခြင်း၊ မှားခြင်း မှန်ခြင်း ဟူ
သမျှကို စစ်မေးတတ်သည်။ ။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ်စောင့်နတ်က စစ်ဆေးစီရင်သော တရားခွင်
ရှေ့မှောက် ရောက်သည့် နှယ် ပိတောက်က မေးသမျှကို မထိန်မချန်စတမ်း၊
မကွယ်မဝှက်စတမ်း ကုန်စင်အောင် ဖြေကြားရပါသည်။ ။ ဝန်ခံထိုက်
သည် ကို ဝန်ခံရပါသည်။ ။ ဖြောင့်ဆိုထိုက်သည် ကို ဖြောင့်ဆိုရပါသည်။ ။
ပိတောက်၏ ရှေ့မှောက်တွင် ဝန်ခံဖြောင့်ဆိုဖြစ်ပါမှ လည်း လေးသိပိမိ
စီးခြင်းတို့ လျော့ပါးသွားတတ်လေ့ရှိသည် ကို သတိထားမိလာပါသည်။ ။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော် မှားယွင်းခဲ့ပါတယ်”

“ဒီတစ်ခါလည်း ကျွန်တော် ညံ့သွားတယ်”

တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် အိမ်ဦးနံရံက ပြက္ခဒိန်ကို အသစ်လဲခဲ့ရတယ်။ မြေကမ္ဘာတွင် ရှင်သန်ဖြတ်သန်းခွင့်ရခဲ့သော နှစ်ကာလတို့ လည်း ရှည်လျား၍ လာခဲ့သည် ။ ပြန်လည်အမှတ်ရမိသလောက် ပြောပြရလျှင် ကျွန်တော်သည် ပိတောက်၏ ရှေ့မှောက်တွင် ဝန်ခံဖြောင့်ဆိုခြင်း မပြုသည့် နှစ်ကာလဆို၍ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးပါချေ။

★

ဤကမ္ဘာလောကကို အမှားအယွင်းများ ဖြင့်
တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည် ဟု ကျွန်တော် မပြောလိုပါ။

မကြာသေးမီက ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေ (ကို) ခင်မောင်ဇော်က “အမှားဗေဒ” ဟူသော စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ် လက်ဆောင်ပေးသည် ။ Arthur Bloch ၏ Murphy’s Law ဟူသော စာအုပ်ကို သူ ဘာသာပြန်ဆိုထားခြင်းဖြစ်သည် ။

“မာဖီ” ၏ နိယာမအရ ဘယ်အရာဖြစ်ဖြစ် မှားနိုင်လို့ မှားတယ်။ မှားလုနီး လာပြီဆိုရင် မှားမှာ ပဲ။ အဆင်ပြေ ချောမွေ့နေဆဲမှာ ပဲ အမှားတစ်စုံတစ်ရာကတော့ ရှိနေစမြဲဟု ဆိုသည် ။ သဘာဝတရား၏ သဘောတွင် ပုန်းကွယ်နေသော အနာအဆာတစ်ခုတော့ ရှိနေတတ်သည် ။ မမှားနိုင်ဘူးဟု ယူဆထားသော အရာတိုင်း မှားနိုင်သည် ဟု ဆိုသည် ။

သူ့စာအုပ်ကိုဖတ်ရင်း ကျွန်တော်သည် အမှားကမ္ဘာထဲသို့
ရောက်သွားခဲ့သည် ။

အမှားအယွင်းများ စွာသည် ကျွန်တော်တို့ ၏ အနီးအနားတွင် ရှိနေသည် ။ ကျွန်တော်တို့ ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် စေးကပ်တွယ်ငြိနေသည် ။ သည် လိုပဲ ကျွန်တော် ခံစားရပါသည် ။

ကျွန်တော်သည် ချစ်စွာသော ပိတောက်၏ ရှေ့မှောက်တွင် တစ်ကြိမ် ဝန်ခံရသည့် အခါတိုင်း သည် အမှားမျိုးကို နောက်တစ်ကြိမ် ဆင်ခြင် တော့မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်မိတတ်သည်။ ။ နောက်တစ်ခါ ပိတောက်ဝါ ရောက်လာပြန်တော့လည်း အသစ်အသစ်သော အမှားအယွင်းတစ်ခုက ဝန်ခံဖြောင့်ဆိုဖို့ ရာ အသင့်ရှိနေတတ်ပြန်သည်။ ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကာလများစွာ ကြာမြင့်ပြီးမှ မေ့မေ့လျော့လျော့နှင့် ယခင်မှားယွင်းခဲ့ဖူးသည် ကို ထပ်၍ မှားယွင်းခြင်းမျိုးပင် ကြုံရတတ်သည်။ ။

ငယ်ရွယ်စဉ်က “ဒီတစ်ခုတော့ မှားသွားတယ်”၊ “ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော် ညံ့ပါတယ်” စသည် ဖြင့် ဝန်ခံဖြောင့်ဆိုစကားတွေ ပြောခဲ့ရသည်။ ။ အသက်အရွယ် အတန်ရလာသောအခါတွင် မူ အမှားတွေ အညံ့တွေက များ လာသည်။ ။ ဖြောင့်ဆိုစကားတွေလည်း ပြောင်းရွှေ့လာသည်။ ။

“ကျွန်တော် မှားတဲ့ ညံ့တဲ့ အချက်တွေ များ စွာထဲမှာ ဒါလည်း တစ်ခု ပါပဲ”

ခဏခဏ မှားယွင်းညံ့ဖျင်းလိုက်၊ ခဏခဏ ဝန်ခံဖြောင့်ဆိုလိုက် လုပ်ဖို့ ရာ မသင့်လျော်ဘူး ဆိုသည် ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ ။ သို့သော် လူတို့ သည် သူတစ်ပါး၏ အမှားအယွင်းကို အလျင်မြင်တတ်ပြီး ကိုယ့်အမှားအယွင်းကိုတော့ အလွယ်မမြင်နိုင်တတ်ချေ။

ဓမ္မသစ်ကျမ်း ရှင်မဿဲခရစ်ဝင်တွင် သည် လိုဖတ်ဖူးသည်။ ။

“ကိုယ့်မျက်စိ၌ ရှိသော တံကျင်ကို မအောက်မေ့ဘဲ ညစ်အစ်ကို မျက်စိ၌ ရှိသော ငြောင့်ငယ်ကို အဘယ်ကြောင့် ကြည့်ရှုသနည်း”

လူတို့ သည် ကိုယ့်အမှားအယွင်းကို သတိပြုဆင်ခြင်မိလျှင် တစ်ပါးသူ၏ အမှားအယွင်းကိုလည်း စာနာအောက်မေ့တတ်လာမည်။ နားလည်ခွင့်လွှတ်တတ်လာမည်။ ဆင်ခြင်ပြုပြင်ဖို့ ရာ အခွင့်ပေးတတ်လာမည်။

ည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ။

ကိုယ်တိုင် မှားယွင်းညံ့ဖျင်းနေပါလျက် ကိုယ်မှားယွင်းညံ့ဖျင်းသည် ကို မသိနိုင်သော အဖြစ်သည် သာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။ ။ ပြုပြင်ဆင်ခြင်ရန် အခွင့်မရနိုင်တော့သောသူ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ထင်သည်။ ။ ထိုသူမိုက်၏ အဖြစ်ကိုမူ ရယူလိုခြင်း မရှိပါချေ။

သို့ဖြစ်၍ လည်း တစ်နှစ်တစ်ခါ ရောက်လာတတ်သော ပိတောက်ဝါ ဝါသည် ကျွန်တော့်အဖို့ ရာ ကောင်းစွာ အနက်အဓိပ္ပာယ် ရှိနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

*

အခန်းအပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။ လရောင်ဝါဝါသည် စိမ်းဝေဖားလျားသော ပိတောက်ပင်ကြီးပေါ်သို့ ဖြာ၍ ကျနေသည်။ ။ စိမ်းမြရက်များ အကြားမှာ ပိတောက်ဖူးတွေ ပွင့်ဝေဖို့ ရာ အသင့်ပြင်နေကြပြီ။ အိမ်ဦးနံရံမှာ ပြက္ခဒိန်အသစ်တစ်ချပ် လဲရပါဦးမည်။

သောင်းပြောင်းထွေလာ၊ ၂၀၀၆ ဧပြီ

*

“သူတို့ ညီနောင်သည်
သမ္ဘဝညီနောင်တမျှ
ညီညွတ်ခြင်း မရှိနိုင်သည့် တိုင်
ဗျတ်ဝိ၊ ဗျတ္တလောက်တော့ဖြင့်
အညီအညွတ် ရှိသင့်သည် ဟု
ကျွန်တော်ထင်သည်။ ။
ဗျတ်ဝိ၊ ဗျတ္တလောက်
အညီအညွတ် မရှိစေကာမူလည်း
သုဂျိတ်နှင့် ဘာလီလောက်တော့ဖြင့်
အာဃာတ မကြီးသင့်ဟု
ကျွန်တော် ထင်သည်။ ။”

နွားရိုင်းသွင်းချိန်

(၁)

မှောင်ရီသမ်းပြီ။

ကောင်းကင်နှင့် မြေပြင်အကြား ပန်းနုအသွေးစို့စို့ လိမ်းကျံအပ်
သော ဆည်းဆာမြစ်တစ်စင်း စီးဆင်းနေသည်။ ကြည့်လေ မြင်လေရာ
တိုင်းမှာ ဆည်းဆာရည် သွန်းပက်စိုဖျန်းနေသောကြောင့် လှချင်တိုင်း
လှနေသည်။ အကြည့်တန်လှချိန်။

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းမှာ ပင် အမှောင်သည် ဆည်းဆာမြစ်ထဲသို့
ရောထွေးပျော်ဝင်လာခဲ့သည်။ ပန်းနုအသွေးက တဖြည်းဖြည်း ရင့်အို
ညိုညစ်လာခဲ့သည်။ ဖိတ်ရွန်းလွင့်မြူးဖွယ်ဖြစ်သော ဆည်းဆာသည်
နောက်ကျိ ညစ်ထေးသွားခဲ့ပြီ။ နွားရိုင်းသွင်းချိန်။

ဥတုသာသော နေ့တစ်နေ့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား နွားရိုင်းသွင်းချိန်ဟု
သော အချိန်အခါတစ်ရပ်သည် မလိုလားအပ်စွာဘဲ ရောက်ရှိလာတတ်
လေသည်။

(၂)

ကြားဝင်စေ့စပ် ဖျန်ဖြေရသော အလုပ်မျိုးကို ကျွန်တော် မလုပ်ချင်
ဆုံးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မကျွမ်းကျင်သော အလုပ်မျိုးလည်း ဖြစ်သည်
။ အထူးသဖြင့် သူတို့ ညီနောင်အကြား မကျွမ်းကျင်သော အလုပ်ကို မလုပ်
လိုချေ။

သူတို့ ညီနောင်ဟု ဆိုသော်လည်း တကယ်တော့ သူတို့ နှစ်ဦးသည်
ညီအစ်ကိုနောင်ရင်း သွေးချင်းတော်စပ်သူများ မဟုတ်ပေ။ သို့သော် သူ
တို့ နှစ်ဦးအကြား ညီအစ်ကိုထက် မလျော့နည်းသော အကျွမ်းတဝင် ချစ်
ခင်ခြင်းရှိသည်။ ညီအစ်ကိုထက် မလျော့နည်းသော သံယောဇဉ်ရှိသည်
။ အတိုက်အခိုက် အခက်အခဲတွေကို အတူရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်
။ ကျောချင်းကပ်ခဲ့ကြသည်။ ဖြတ်သန်းမှု ရှည်လျားခဲ့ပြီ။

လက်ညှီ တက်ညှီ၊ အသွေးအရောင် တောင်ပံတူ သူတို့ နှစ်ယောက်
ကို ပျံဝဲနေသော ငှက်ညှီနောင်အဖြစ် ကျွန်တော်တို့ နားလည်ထားခဲ့သ
ည် ။ သူတို့ ညီနောင်၏ ညီညွတ်ခြင်း၌ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ခိုင်ကျည်
လေးနက်သည့် ကြိုးမျှင်တစ်ခု သိမ်းမြှုပ်ထားခဲ့သည် ။ မသမာသူချင်း ရို
င်းပင်းသော ညီညွတ်ခြင်းမျိုး မဟုတ်သဖြင့်လည်း အများ သူငါ
စိတ်ဝမ်းမသာစရာ မရှိခဲ့။

ဘာမှ မဟုတ်လှသည့် အခန့်မသင့်ဖြစ်မှုတစ်ခုကြောင့် သမန်ရှည်ခဲ့
သော ညီညွတ်ရေးတစ်ခု ပျက်ယွင်းသွားမည်ကိုပဲ စိုးရိမ်နေမိခြင်း ဖြစ်
လေသည် ။ စိတ်ဝမ်းမဖြောင့်နိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည် ။

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အကောက်ကြံ အလဲထိုးကြခြင်း မဟု
တ်။ ယုံကြည်မှု ကွဲလွဲကြခြင်း မဟုတ်။ အကျိုးစီးပွားပျက်ယွင်းသွား
အောင် ကြံစည် ကြိုးစား အားထုတ်ကြခြင်း မဟုတ်။ ယုတ်စွအဆုံး တစ်
ယောက်၏ ထမင်းလုတ်ကို တစ်ယောက်က ပုတ်ချပစ်လိုက်ခြင်းမျိုး မ
ဟုတ်။

သို့စဉ်လျက် ... ။

သမိုင်း ဒဏ္ဍာရီတို့ တွင် ကျွန်တော်တို့ နှလုံးအိမ်ထဲအထိ စွဲထင်နေ
သော ညီနောင်ဇာတ်ကောင်များ ရှိခဲ့ဖူးပါသည် ။ ရုတ်တရက် မှတ်မိသ
လောက် ပြန်တွေးကြည့်လျှင်ပဲ သူတို့ ညီနောင်တွေ အထွေးလိုက် ပေါ်
လာနိုင်ပါသည် ။ သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး ညီညွတ်ခဲ့သော ညီနောင်
တို့ လည်း ရှိခဲ့ဖူးသည် ။ မညီညွတ်၍ စစ်ခင်းတိုက်ခိုက်ခဲ့သော ညီနောင်
တို့ လည်း ရှိခဲ့ဖူးသည် ။

သမ္မတ ညီနောင်သည် တကောင်းပြည်မှ လှေဖောင်နှင့် စုန်မျောလာခဲ့
စဉ် စားမြိန်စာထုပ်ကို အလစ်သုတ်သော စန္ဒမုဒီအား အမိဖမ်း၍ မျက်စိ

နှစ်ကွင်း အလင်းရအောင် ပြုခိုင်းခဲ့သည်။ ။ မဟာသမ္ဘဝနှင့် ဘေဒါရီစုံဖက်၍ ဒွတ္တပေါင် ပဋိသန္ဓေ သုံးလအရောက်မှာ နောင်တော် သမ္ဘဝ နတ်ရွာစံ၊ စူဠာသမ္ဘဝက မရီးတော် ဘေဒါရီကိုပဲ စုံဖက်၍ နန်းဆက်ခံ။ မည်မျှ ချစ်ကြည် ညီညွတ်ကြပါသနည်း။

သထုံပြည်သို့ သင်္ဘောပျက်၍ လွင့်မျောလာသော ကုလားညီနောင်ကြည့်။ ကယ်ယူစောင့်ရှောက်ထားသော မင်းဆရာတော်၏ ဇော်ဂျီဖိုလ်ဝင်သားကို စားပြီးနောက် ခွန်အားပြည့်လာသော ဗျက်ဝီ၊ ဗျတ္တတို့ သည် ခွန်အားစမ်း၍ နပန်းလုံးနေခဲ့ကြသည် မဟုတ်။ နှစ်ဦးသား မတန်တဆလေးသည့် ကျောက်ဖျာကြီးကို ချီမ၍ လှေကားအရင်း ရွှေ့ထားခဲ့ခြင်းကြောင့် သထုံဘုရင်ကပင်လျှင် သူတို့ ညီနောင်ကို ခံညားခဲ့ရသေးတယ် မဟုတ်လော။

မညီမညွတ် အချင်းများ ရန်စောင်ကြသော ညီနောင် နှစ်စုံတွဲကိုလည်း သတိရသေးသည်။ ။

မက္ကဋ္ဌအနွယ်ဝင် သုခရိတ် (သုဂျိတ်)၊ ဘာလီမျောက်ညီနောင်နှင့် ၊ တကောင်းမင်း အဘိရာဇာ၏ သား ကံရာဇာကြီး၊ ကံရာဇာငယ်တို့ ဖြစ်သည်။ ။ ကံရာဇာကြီး၊ ကံရာဇာငယ်တို့ က တကောင်းပြည် ထီးနန်းအတွက် ‘ကုသိုလ်စစ်’ ကို ဆင်နွှဲခဲ့ကြသည်။ ။ သုခရိတ်နှင့် ဘာလီတို့ က ကိဿကုန္ဒထီးနန်းအတွက် ‘ကိုသိုလ်စစ်’ ကို နွှဲခဲ့ကြသည်။ ။ ညီနောင်ချင်း စစ်ခင်း ချေမှုန်းခဲ့ကြသည်။ ။ အသေအကြေ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ။

သို့သော် သူတို့ ၏ ပြိုကွဲမှုမှာ ‘ထီးနန်းလောဘ’ ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ပြိုကွဲမှုဟု ပြောလိုက ပြောနိုင်သည်။ ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤကမ္ဘာမြေအပြင်တွင် ထီးနန်းအလို့ ငှာ ဖြစ်စေ ကာမူလည်း ညီနောင်ချင်း စစ်ခင်းကြသည် အထိ

ခိုင်လုံသောအကြောင်းပြချက် တစ်စုံတစ်ရာသည် ရှိထိုက်သည် ဟု ကျွန်တော် မထင်မြင်ပေ။ ဘာမှ မဟုတ်လှသည့် အခန့်မသင့် ဖြစ်မှုအတွက်မူ အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိမည်နည်း။

သူတို့ နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က တိကျသေချာသူဖြစ်သည် ။ ကျန်တစ်ယောက်က မတိကျသေချာသူ ဖြစ်သည် ။ ကိုတိကျက မိတ်ဆွေထံ ကူညီသည့် အနေဖြင့် ပေးအပ်ထားသော ပစ္စည်းကို ပြန်ရယူလိုသည် ။ ဟိုလူက ပြန်ပေးမည်ဟု ပြောပြီး နေ့ရွှေ့ညရွှေ့ လုပ်နေသည် ။ ပြန်ပေးထားပြီးသလိုလို၊ အထားမှားမိသလိုလိုနှင့် (သူ့ဝသီအတိုင်း) မရေမရာ ပြောသည် ။ ကိုတိကျက အခြားသူတစ်ဦးကို ထိုပစ္စည်း ‘ပေးအပ်’ မည် ကတိရှိနေခဲ့ပြီ။ ရက်ချိန်းတွေ အလီလီ ပျက်ယွင်းခဲ့သည် ။ ထိုပစ္စည်းကို အရေးကြီးလိုအပ်လာသည့် အခြေအနေတိုင် မရေမရာလေ့ရှိသူက ပြောနေဆဲ။ တစ်ဦးက ထိုပစ္စည်းအပေါ် ‘လေးနက်’ လွန်းပြီး တစ်ဦးက ‘ပေါ့တန်’ လွန်းနေဆဲ။ မသိနိုးနားလုပ်နေသည် ။ ကိုတိကျ အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲသွားသည် ။

စင်စစ်၊ ထိုပစ္စည်းသည် သူတို့ နှစ်ဦးစလုံးအတွက် နောက်တစ်ကြိမ် ရှာဖွေမရနိုင်တော့သည့် ပစ္စည်းမျိုးမဟုတ်၊ သူတို့ နှစ်ဦး၏ သမန်ရှည်လျားခဲ့ပြီဖြစ်သော ချစ်ခင်ရင်းခြာမှုနှင့် နှိုင်းစာလျှင် အလွန်တရာ ‘သေးနပ်’ လှပါသည် ။ သို့သော် ထိုချစ်ခင်ရင်းခြားမှုကသာပဲ ကိုတိကျ၏ ဒေါသရေချိန်ကို ဒီဂရီ အမြင့်ဆုံးတက်၍ ပွက်ပွက်ဆူသွားစေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ ဒီလို လူနှစ်ဦးအကြား ဒီလောက် ကလေးမှ အရေးတယူ မရှိခဲ့ရကောင်းလားဟူသော အတွေးက ဒေါသအိုးကို မြိုက်လောင်စေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဖွယ်ရှိသည် ။

ကျွန်တော် ကြားဝင်ဖျန်ဖြေခြင်း မပြုလိုပါ။ အထူးသဖြင့်

ထိုနှစ်ဦးကြားတွင် ဖြစ်သည်။ ။

သူတို့ နှစ်ဦးသည် တစ်စုံတစ်ယောက်က ကြားဝင်ပေးမှ ကျေအေးပြေငြိမ်းရမည့် သူတွေ မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ ကြားဝင်ဖျန်ဖြေလိုက်ခြင်းဖြင့် သူတို့ နှစ်ဦး၏ ပဋိပက္ခကို ဆိုးဆိုးရွားရွား အသိအမှတ်ပြုပစ်လိုက်ရာ ရောက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ သမန်ရှည်ခဲ့ပြီဖြစ်သော သူတို့ ညီနောင်၏ ချစ်ခင်ရင်းခြာမှုနှင့် နှိုင်းစာလျှင် ကျွန်တော်၏ အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်မှုမှာ တိုတောင်းလွန်းသောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ ။

သို့သော် ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။

တစ်စုံတစ်ယောက်က ကြားဝင်ပေးရတာကိုက မလိုလားအပ်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်သည် ကို မသိနားမလည်သောကြောင့် တော့ဖြင့် မဟုတ်ခဲ့။ အကယ်၍ သူတို့ နှစ်ဦးသား ပြန်လည်သင့်မြတ်၍ ချစ်ခင်ရင်းခြာမပျက် ရှိကြဦးမည်ဆိုလျှင်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ကြားဝင်စေ့စပ်ပေးမှုကြောင့် ဖြစ်နိုင်မည်ဟု မယုံကြည်ခဲ့။

‘လိုအပ်’ သည် ဟု ထင်မြင်သောကြောင့် မဟုတ်စေကာမူလည်း မနေစိမ့်သောကြောင့် ဟူ၍ ပြောနိုင်မည်ထင်သည်။ ။ သူတို့ ညီနောင်သည် သမ္ဘဝ ညီနောင်တမျှ ညီညွတ်ခြင်း မရှိသည့် တိုင် ဗျတ်ဝိ၊ ဗျတ္တလောက် တော့ဖြင့် အညီအညွတ်မရှိစေကာမူလည်း သုဂျိတ်နှင့် ဘာလီလောက် တော့ဖြင့် အာဃာတ မကြီးသင့်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ။

အဓိက ပြဿနာမှာ ပြန်မရခဲ့သေးသော ပစ္စည်း၏ အသုံးဝင်တန်ဖိုး မဟုတ်သည် ကို ကျွန်တော် နားလည်နိုင်ပါသည်။ ။ သို့သော် ထိုပစ္စည်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြဿနာစတင်ခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုပစ္စည်းကိုပဲ အစပြန်၍ ကောက်ခဲ့ရသည်။ ။ ‘အဲဒီပစ္စည်း ပြန်ရအောင် လုပ်ပေးနိ

င်ရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား’ ဟု ကျွန်တော်ပြောသောအခါ ‘ကျွန်တော် တကယ်တာလိုချင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမသိဘူးထင်တယ်’ ဟု သူက ပြန်ပြောသည်။ ။ သည် ကတည်းက ကျွန်တော်၏ စေ့စပ်ဖျန်ဖြေမှုမှာ အောင်မြင်ရန် အကြောင်းမရှိနိုင်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်ပါသည်။ ။ သို့သော် ကျွန်တော်ပြောချင်တာကိုတော့ အရအမီ ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သည်။ ။

“ဒါဆိုလည်း အဲဒီပစ္စည်းက စခဲ့တဲ့ ပြဿနာကို မေ့ပစ်လိုက်ပါဗျာ ... ခင်ဗျားတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မရတာကို သူများ သိသွားမှာ ကျွန်တော် ရှက်လို့ပါ”

ကိုတိကျ၏ မျက်နှာမှာ ပန်းသွေးရောင် စွန်းထင်းခဲ့သည်။ ။

သို့သော် ကျွန်တော်၏ ကြားဝင်စေ့စပ်မှုမှာ မအောင်မြင်ခဲ့ပါ။

(၃)

ခုတော့လည်း တိုတောင်းသော အချိန်ကာလအတွင်း သူတို့ ပြန်လည် သင့်မြတ်သွားခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။ ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အတူထိုင်၍ အီကြာကွေး နှစ်ချောင်းပူးကို တစ်ယောက်တစ်ချောင်း ခွဲဝေစားသောက်နေကြသော သူတို့ ညီနောင်ကို မြင်တော့ စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားခဲ့သည်။ ။

မည်သူကမျှ ဝန်ချတောင်းပန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဖွယ်မရှိ။ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ စေ့စပ်ဖျန်ဖြေ ပေးခြင်းကြောင့် လည်း ဟုတ်ပုံမရ။ တချို့သော ပဋိပက္ခများမှာ သူ့အလိုအလျောက် ဖြေဖျောက် ပြေကြေတတ်သော သဘောရှိသည် ကို ကျွန်တော်လည်း မေ့လျော့သွားခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ ။

တစ်ဦးက သွေးဆူလွယ်သည်။ ။ အလွယ်တကူ ခွင့်လွှတ်တတ်သူမဟုတ်

တံ။ တစ်ဦးက ထူးထူးခြားခြား သည်းခံခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်းသည် ။ သူတို့ ညီနောင်သည် မည်သည့် အမှားအယွင်းမှ မရှိခဲ့ဖူးဘဲ သည် မျှကာလကြာရှည် ပေါင်းဖွဲ့နိုင်ခြင်းဖြစ်သည် ဟု ကျွန်တော် မယုံကြည်နိုင်ပါချေ။

သို့သော် ခိုင်ကျည်မြဲမြဲသည် ဟု ထင်ရသော ပေါင်းဖွဲ့မှုတို့ သည် ဘာမှ မဟုတ် သေးနပ်သော ပဋိပက္ခလေးများကြောင့် ကွဲကြွေပြိုပျက်ခဲ့ခြင်းတို့ အနမတဂ္ဂ ရှိခဲ့ကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည် ။ ထိုသို့သော အခြေအနေတစ်ရပ်သည် သူတို့ ညီနောင်အပေါ် မှိုင်းမှိုင်းမှုန်မှုန် သက်ရောက်ခဲ့ဖူးသလို အခြားသူတို့ အပေါ်၌ လည်း သက်ရောက်ခဲ့ဖူးသည် ဟု ထင်သည် ။ သေးနပ်သော ပဋိပက္ခငယ်တို့ ကြောင့် ကြီးမားသော ရည်ရွယ်ရင်းအချက်တို့ ပျက်ယွင်းခဲ့ဖူးသည် ကို သမိုင်းစဉ်နှင့် ချီ၍ သက်သေထူနိုင်ပေလိမ့်မည်။

သူတို့ ညီနောင်ကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိတာ လေးတစ်ခု ပြောလိုသည် ။

ဥတုသာသော နေ့တစ်နေ့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား နွားရိုင်းသွင်းချိန်ဟူသော အချိန်အခါတစ်ရပ်သည် မလိုလားအပ်စွာဘဲ ရောက်ရှိလာတတ်သည် ။ နွားရိုင်းသွင်းချိန်မှာ ညီအစ်ကို မသိတသိ ဖြစ်တတ်သည် ။

သောင်းပြောင်းထွေလာ၊ ၂၀၀၆ ဇူလိုင်